

ΩΡΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στο έννενηντα τέσσερα και χίλια οκτακόσα
νάσαι καλά ο Λόρδος μας νά φάμε κι άλλα τόσα.

Δέκατος ο χρόνος είναι
κι' εδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Τῶν ὥρων μας μεταβολή. — ἠνδισαφῆρουσα πολὺ.

Ο ΡΑΜΗΟΙ την ἑβδομάδα — μόνον μία φορά θά βγαίνω.
 α' ἔταν ἔγω ἑξυπνάδα — κι' ὅποτε μου καταβάνει.
 Συνδρομητὰς θά δέχομαι — γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχομα.
 καὶ σ' αὐτὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν Ἀλλοδαπὴν.
 καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴν — ὅπως νύξια κι' ἐντροπὴν.
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁκτὼ φράγκα εἶναι μένο.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ σὲ χέρι.
 Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇ — ἔγινες συνδρομητὴς.
 κι' ὅποιος τον παρὰ δὲν δίδει — θά τον εἶναι μαύρη εἰς
 Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἡμᾶς.
 Γιὰ τὴ σὰρα καὶ τὴ μάρα — καθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Μαρτίου· δωδεκάτι.
λένε πὼς θά τρέξῃ κατὶ

Ποῦντος ἐξήντα πέντε καὶ τετρακόσ' ἀκόμα.
τῶν φλογερῶν ρητόρων εὐρίσκει τὸ στόμα.

Χαιρετισμοὶ τοῦ Λόρδου, ἀνδρὸς περιχαλῆτου, κατὰ σειρὰν βαλμένοι καὶ τάξιν ἀλφαβῆτου.

Ἄγγελος τρίχω καὶ πρὸς Σὲ χαιρετισμούς νά ψάλω
καὶ μὴ τὸ χεῖρε τὸ πολὺ τὸν σβέρκο μου νά βγάλω
καθὼς τὸν ἐβγαλ' ἄλλοτε μιὰ Καθαρὴ Δευτέρα
μὴ τὸν βλαστὸν τῆς Γόρτυνος καὶ τοῦ Μωρητᾶ πατέρα,
ἰξίσταμαι δὲ κι' ἰσταμαι κραυγάζων καὶ πρὸς σέ :
 χαῖρε μυριοκόρυφε σοφίης Περνασσέ,
 χαῖρε ποῦ σ' ἐδασάνισαν τριῶν κομματῶν σπείραι,
 χαῖρε ποῦ γιὰ τὸ πῆγμα τῶν τὸν πῆρες καὶ σ' ἐπῆρε,
 χαῖρε ποῦ πάλιν ἐνδοξον τὸ κράτος ἀνιθάρρησε,
 χαῖρε ὅπου κι' ὁ Βαλκηνόδας ἐκ Νάξου ἀριθάρρησε,
 χαῖρε ποῦ καλῶς ὤρισες τοῦ φώναξαν οἱ φίλοι,
 χαῖρε ὅπου τῆς στρουγγας σου τοῦ ρίχτηκαν οἱ σκύλοι,
 χαῖρε ποῦ λύσσαξε κι' αὐτὸς μ' ἐνστάσεις ἀπαρτίας,
 χαῖρε ποῦ μάχας δι' αὐτὴν ἐψάλαμεν παντοίας,
 χαῖρε ποῦ τὰ τερτίπια σου κανένας δὲν τὰ ξεῖρει,
 χαῖρε κλεινὴ κι' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Κανονίερη.»

Βλέπων τὰ πράγματα θολὰ κι' ἀμφίβολα καὶ σκούρα
καὶ πὼς αὐξάν' ἡ τοῦ Μωρητᾶ σταφιδικὴ μουρμούρα
κραυγὴν μεγάλην ἔρρηξας γιὰ τὴν παλαιοσταφίδα
κι' αὐτὴν εἰς ὅλους ἐστήσεις ὡς ποντικοπαγίδα,
κι' ἦλθε κι' ὁ Στεφανόπουλος νά δώσῃ τὸ παρὼν
κι' ἦκουσες Ἀλληλούϊα ἐκ πάντων ἡχηρόν.

Γνώσιν ζητοῦντες ἀγνωστον οἱ σταφιδάδες γινῶναι
κι' ἂν τὴν σταφίδα τοῦ λοιποῦ γουρούνια θά τὴν τρώνε.

εἶπαν πρὸς σέ τὸ μερικὸν συμφέρον ἀψηφούντες :
 εἰχαῖρε ὅπου μὰς ἐβγαλες πολλὰς δουλειὰς μὲ φούνταις,
 χαῖρε πολλῶν σταφιδικῶν θαυμάτων τὸ προοίμιον,
 χαῖρε σχεδίων πολλαπλῶν σοφῶν Πανεπιστημίων,
 χαῖρε τὸ πολυθρύλλητον τῶν σταφιδάδων θαῦμα,
 χαῖρε τὸ πολυθρήνητον τῶν ἀντιπαλῶν τραῦμα,
 χαῖρε σταφιδὸς Τράπεζα χωρὶς κανέν κεφάλαιον,
 ποῦ κάθε σταφιδέμπορον ἰθαμῶσις παμπάλαιον,
 χαῖρε ποῦ σὶ παρὰσφίξει ἡ σταφιδολατρεία,
 χαῖρε ποῦ Νομοσχέδια εἰς σκαρῶσι τρία,
 χαῖρε ποῦ τῆς ἰδέας σου κλυτὰς τῆς ἀνὰκρίδας,
 χαῖρε ποῦ τὸνα ἐφερνεις καὶ τὸ ἄλλο μὰς ξανακρύβεις,
 χαῖρε ποῦ μὰς ἰλιγιστῶς ἔσπασε τῶν ἀσμάτων
 ἐκείν' ἡ παρακράτησις ἡ τῶν πλεονεκτημάτων,
 χαῖρε ὅπου παρὰγερὸν εὐσεβεῖς πλεονέκτημα,
 χαῖρε ποῦ ὅς τὸν κόπο σου καθένας τοῦ φώναζει,
 χαῖρε ποῦ σ' ἀγαπᾷ τὸ πᾶν καὶ τὸ πᾶν ἀγένητος,
 χαῖρε ποῦ μὰς ἐκρατήσας θὰ παρακράτησας,
 χαῖρε ὅπου δὲν ἔρρηξας λεπτὰ νά χρεωθώμεν,
 χαῖρε ποῦ μὰς ἐπὶ τὴν ἀλκήν θὰ παρακρατήσας,
 χαῖρε ποῦ μὰς καταπάρει νά ἴδωμεν ἡμᾶς μάντρα,
 χαῖρε ποῦ μὰς ἀπὸ ἐστῆρας ἡ καλὴ καὶ χεῖρη,
 χαῖρε ποῦ θά λησάσῃς καὶ ἀπὸ τὴν καλοκαίρι,
 χαῖρε κλεινὴ κι' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Κανονίερη.»

Δύναμεις σ' ἐπικράσας τῆς ἀπαρτίας τότε
καὶ πάντες ἐσπείσαν πρὸς σέ οἱ σφύρα καταρῶται.

καὶ τῆς Ἀρχῆς τὴν ἀκαρπὸν κι' ἀπένταρον νηδὺν
ὡς ἓνα πλούσιον ἀγρὸν ὑπέδειξες κι' ἡδὺν
πρὸς ἅπαντας τοὺς θέλοντας ἐκ τῆς Ἀρχῆς θερίζειν
κι' ἐν Ἀλληλούϊα γλυκὺ 'στ' αὐτίχ' σου ψιθυρίζειν.

Ἔχουσα πλήρη κατ' αὐτὰς ἡ στρουγγα τὴν γαστέρα
ἀνέδραμε πρὸς τῆς Βουλῆς τὸν ἐκλαμπρὸν ἀστέρα
κι' ἐν ἀλμασιν ὡς ἄσματος ἐβόα πρὸς αὐτόν :
«χαῖρε Μυλλόρδε μάγειρε πεινῶντων Βουλευτῶν,
χαῖρε ποὺ θυσιάζεσαι γιὰ τὸ κοπάδι πάντα,
χαῖρε ὁποῦ κατήντησε κι' ὅλ' ἡ Βουλὴ λοκάντα,
χαῖρε ποὺ κι' ἄλλος ὅπως σὺ λοκάνταζης δὲν εἶναι,
χαῖρε ποὺ σκνίπα 'γίναμε ἀπὸ τὸ πίνε πίνε,
χαῖρε ὁποῦ μᾶς φαίνονται διπλὰ τὰ περισσεύματα,
χαῖρε ὁποῦ περισσεύσαν τὰ πλούσιά μας γεύματα,
χαῖρε ποὺ τὴν ὑψηλὸν ἐξ ὕψους τὴν οἰκτεῖρες,
χαῖρε ποὺ νέας ἀσφαλεῖς βαλβίδας μᾶς σερβίρεις,
χαῖρε παρακρατούμενε σταφίδος δορυφόρε,
χαῖρε κλεινὴ κι' ἀνύμφευτε τῆς στρουγγας σερβιτόρε.»

Ζάλην παθὸν συλλογισμῶν ἀπὸ κρασοκατάνυξιν
κι' ὡς κάμινος φλεγόμενον μὲ τὴν σφιγγῶσαν ἀνοιξιν
ᾤρμησε 'στ' ἄλλα κέρατα τῆς δεξιᾶς τὸ κέρας
καὶ πάλλον καρεκλόξυλα καὶ στόκους ἐπὶ στόκων
ἔψαλεν Ἀλληλούϊα ἐπὶ πολλὰς ἐσπέρας
εἰς τὸν διασπλίσσαντα περιτομὴν τῶν τόκων.

Ἦκουσαν κι' ἄλλοι νηστικοὶ περὶ τῆς πανδαισίας
καὶ πάσης τῆς μεσημβρινῆς κι' ἐσπερινῆς θυσίας,
καὶ 'στὴν Βουλὴν μὲ στόμαχον δραμόντες ἀχαμνὸν
τὸν σὶρ Μυλλόρδον θεωροῦν ὡς ἄμωμον ἄμνον,
κι' ἐνωτισθέντες πηρουνηδὼν καὶ μαχαιριῶν τὸν κτύπον
πρὸς τῆς σκιρτώσης δεξιᾶς τὸν ξενοδόχον εἶπον :
«χαῖρε ὁποῦ τὰ σύννεφα ἐσκόρπισαν τῆς λύπης,
χαῖρε ποὺ παίζει τὸ βιολὶ κι' ὁ Παξιῶδ' ὁ Πίπης,
χαῖρε ποὺ δὲν ἐτόλμησε κανεὶς νὰ τοὺς προσβάλλῃ,
χαῖρε ποὺ τὴν ἀρχίνισε γιὰ τοὺς καρναβάλι,
χαῖρε ποὺ τὸ φιλότιμο θὰ φάῃ τοὺς φαγάδες,
χαῖρε ποὺ τὰ ζωνάρια τῶν ἀπλόουν γιὰ καυγάδες,
χαῖρε ποὺ κι' ὁ Παυλόπουλος νταῆς ἐδῆκε ντούρος,
χαῖρε ποὺ τοῦ τῆς ἐβρεξε καλαῖς ὁ Κουμουνδούρος,
χαῖρε ποὺ θάβγουνε ξυναῖς ἡ τόσαις εὐχαίαις,
χαῖρε ποὺ θὰ ξανάχωμε φρικταῖς μονομαχίαις,
χαῖρε ποὺ δὲν θὰ σκοτωθῇ κανένας μονομάχος,
χαῖρε ποὺ δὲν θὰ μειωθῇ τῆς στρουγγας σου τὸ πάχος,
χαῖρε ποὺ φέρομεν λιμὸν σπουδαῖον ἐν γαστρί,
χαῖρε ποὺ τὸ κεφάλι μας θὰ σπάσῃ σὰν γλαστρί,
χαῖρε φρουρὲ τοῦ Κεντρικοῦ καὶ ποντικῶν βαρβάτων,
χαῖρε ποιμὴν καὶ τσέλιγγα τῶν λογικῶν πρεβάτων,
χαῖρε ὁποῦ ξανάρχισε ὁ Χάμπρο νὰ σὲ τρέμῃ,
χαῖρε κλεινὴ κι' ἀνύμφευτε μουφλοζὴ καὶ βερέμη.»

Θέαμα ξένον καὶ καινὸν τῆς στρουγγας τὸ τραπέζι
ὑπολαβόντες μερικοὶ θεότρελλοι Ἑγγλέζοι
προσέδραμον εἰς τὴν Βουλὴν μὲ πρὶν τρελλαῖς Ἀγγλίδες
κι' ἐκύτταζαν τοὺς τρώγοντας τοῦ Λόρδου σεβνταλῆδες,
καὶ πᾶς φιλέλλην θηλυκὸς κι' ἀρσενικὸς σκερτάδος
ἔψαλεν Ἀλληλούϊα 'στὸν Ἀγγλὸν τῆς Ἑλλάδος.

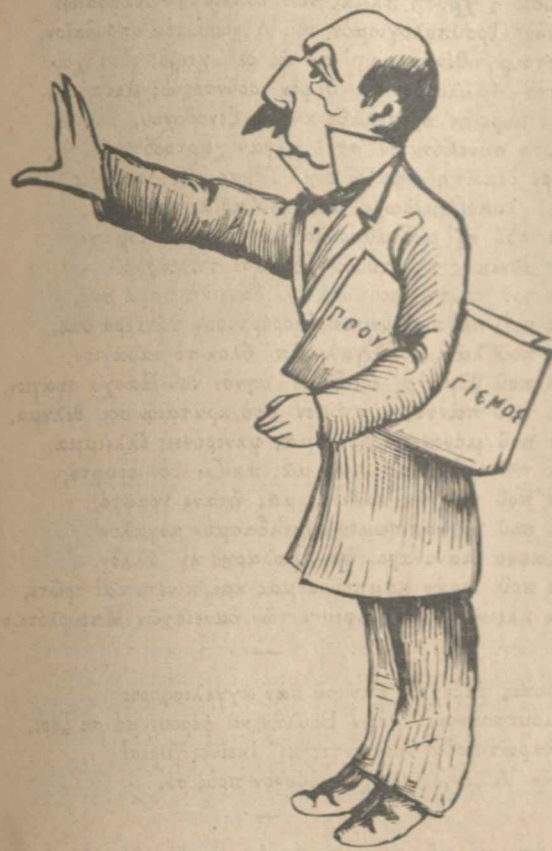
Ἦδοῦσα ἡ χρυσὴ πλειὰς τῶν δανειστῶν Χαλδαίων
καὶ τὸν Προϋπολογισμὸν τοῦ Λόρδου τὸν σπουδαῖον,
πλαστουργηθέντα κατ' αὐτὰς διὰ χειρὸς εὐστόχου
καὶ τὸν Μυλλόρδον τὸν σοφὸν νοούντες ὡς Δεσποτὴν,
εἰ καὶ μορφὴν προσέλαβε κυρίου ξενοδόχου,
τοιαῦτα συνεβόησαν 'στὸν μέγαν χαρτοδότην :
«χαῖρε δεκάτη κεφαλὴ τῆς Ὑδρας τῆς Λερναίας,
χαῖρε γλυκοξημέρωμα μουφλοζαρίας νέας,
χαῖρε ποὺ κι' ὁ Σιμόπουλος μὲ τὸ γερὸ στομάχι
'στῆς ἐθνικῆς πολιτικῆς ἐξέσπασε τὴν ῥάχη,
χαῖρε ποὺ τούτῃ 'ρούφηξε τὸν δανεικὸν παρὰ σας,
χαῖρε ποὺ πόθους ἐθνικοὺς χορταίνουσαν τάντερά σας,
χαῖρε ποὺ λάδι σ' ἐβγαλε ἀπ' ὅλον τὸ ναυάγιον,
χαῖρε ποὺ θῦμα σ' ἐδειξε κι' ἀγνὸν τοῦ Πασχα σφάγιον,
χαῖρε ποὺ πάντες κύπτομεν 'στὸ κραταῖον σου θέλημα,
χαῖρε ποὺ μόνον τὸ βράδυ μᾶς φανερόνεις ἔλλειμμα,
χαῖρε ποὺ τὸ περισσεύμα μᾶς παίζει τὸν κρυφτό,
χαῖρε ποὺ νὰ τὴν πᾶθωμε μᾶς ἦτανε γραφτό,
χαῖρε ποὺ θὰ νομίσωμεν συμβιβασμὸν μέγαλον
ἂν ἐξαφνα κανόναρον δὲν ἀμολάρης κι' ἄλλον,
χαῖρε ποὺ 'στὴν καμπούρα μας καὶ πίνετε καὶ τρώτε,
χαῖρε κλεινὴ κι' ἀνύμφευτε τῶν δανειστῶν Μπουρλότι.»

Κήρυκες ἔτρεχαν παντοῦ σὰν ἀγγελιοφόροι
ἀντιμουτσούνους 'στὴν Βουλὴν νὰ φέρουν μὲ τὸ ζόρι,
καὶ καρωτσάδα τρώγοντες κι' ἐκείνοι βερεσέ
ἔφαλον Ἀλληλούϊα χαρμόσυνον πρὸς σέ.

Λάμψας μὲ φῶς κολοφωτῆς εἰς τὴν Πρωθυπουργίαν
ἐντέχνως παρεκάλυψε τὴν κωλυσιερίαν
κι' ἐκ νέας τὸ πολίτευμα ἐσώθη συμφορᾶς,
τὰ γὰρ παληοζωντόβολα τὰ τῆς ἀριστερᾶς
εἰς τὴν ἰσχύν σου πέπτωκαν, οἱ δὲ ρυθθέντες τούτων
οὕτως ἀνέμελλον πρὸς σέ, τὸν Καίσαρα καὶ Βροῦτον :
«χαῖρε ποὺ διεφύλαξες τῶν νόμων τὴν ἀξίαν,
χαῖρε ποὺ τόσα 'τρέβηξες ἀπὸ τὸν Εὐταξίαν,
χαῖρε ποὺ τὸν ἀντίκρυξες 'στὸ βῆμα σὰν χολέρα,
χαῖρε ὁποῦ τὸ χέρι τοῦ 'κουνούσε γιὰ φοβέρα,
χαῖρε ὁποῦ κι' ὁ Μπούμπουλης, ποὺ 'στῆς φουρτουνᾶς χαῖρε
'στὸν Εὐταξίαν 'φώναζε νὰ μὴν κουνῇ τὸ χέρι,
χαῖρε ὁποῦ δὲν ἤθελε τὸν Μπούμπουλη ν' ἀκούσῃ
καὶ τὸ 'κουνούσε πρὶν πολὺ 'στῆς στρουγγας τὸ λεροῦσι,
χαῖρε ὁποῦ τοῦ 'φώναζαν «κούνατ' ἂν δὲν βαρβέσαι»,
χαῖρε ποὺ μᾶς ἐγλύττωσε ἀπὸ τὸ σήκω πέσε,
χαῖρε ποὺ μᾶς ἀνοίγονται κρυφῆς προόδου πύλαι,
χαῖρε κλεινὴ κι' ἀνύμφευτε τῶν καθιστώων στύλε.»

Μέλλοντος λῆξαι προσεχῶς τοῦ τρέχοντος αἰῶνος
σὺ μᾶς ἐξεβαρβάρωσες κατὰ τὸν Κόντε μόνος,
κι' ἕκαστος ἐξεπλάγη σου τὴν ἄρρητον σοφίαν
κι' ἔκραζεν Ἀλληλούϊα 'στὴν πλειονοψηφίαν.

Νέαν τὴν πλάσιν ἔδειξες πρὸς ἅπαντας τὴν χτίσιν
κι' ἐμεῖς τοιαῦτα ψάλλομεν 'στὴν σιδηρᾶν σου φύσιν :
«χαῖρε φωστήρ καὶ σέμνωμα τοῦ Ταρταριανμοῦ,
χαῖρε δοτὴρ τοῦ φέγγοντος Προϋπολογισμοῦ,
χαῖρε ποὺ βούνευρον βαρὺ χρειάζεται καὶ κνούτον,
χαῖρε ποὺ μέρος ἄφρησες καταλεκεν εἰς τούτον,
χαῖρε ποὺ τοῦτο τὸ λευκὸν δὲν ξέρεις τί θὰ γίνη,
χαῖρε ποὺ θάναι πρὶν καλὸς ἂν ἄσπρος ὅλος μείνῃ,
χαῖρε ποὺ θάναι πρὶν καλὸς ἂν ἄσπρος ὅλος μείνῃ.»

χαῖρε ποὺ γιὰ τῆς μύταις τῶν μαντύλια βγάζουν ὄλοι,
χαῖρε ποὺ βόχ' ἀπὸ παντοῦ ἱπαραμοσχόβει,
χαῖρε ποὺ μὲ συγχίνῃσιν ὁ Κούστας σ' ἱχαίρετα,
χαῖρε κλεινὴ κι' ἀνύμφευτε τῆς Βόχας ἱσχυρίτα.»

Ἦσα τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ τῶντι κατεπλάγη
τὸν Κούσταν αἰφνης βλέπουσα εἰς τὸ δεξιὸν σου πλάγι,
ἐν σοὶ μὲν συνδιάγοντα, παιδνας δ' ἀνακρούοντα,
κι' ἐν Ἀλληλούϊα συγχίν τῆς Βόχας τοῦ ἀκούοντα.

Ῥήτορας τόσους φλογίρους καὶ λιγυρούς κι' ἐντόνους
αὐτὸ τὸ θαῦμα ὡς ἰχθὺς κατίστησιν ἀρώνους,
ἀλλ' ὅμως πᾶμπολλ' ἀγαθὰ ἐκ τούτου προσδοκῶμεν
καὶ πάντες τὸ μυστήριον θαυμάζοντες δοῦμεν :
«χαῖρε ποὺ ῥήτορας πολλοὺς θὰ πιάσῃ στομακᾶκη,
χαῖρε ποὺ σ' ἐδοῦθησιν κι' ἡ σκούρα τοῦ Ρικᾶκη,
χαῖρε ποὺ δὲν τὸν ἐσκαζάν τῶν Πατριῶν φωναῖς,
χαῖρε ποὺ δὲν τὸ 'κούνῃσιν κι' αὐτὸς ὁ κουνεῖς,
χαῖρε ποὺ τοὺς ἐποῦλῃσιν γιὰ πράσινο χαδίρι,
χαῖρε ποὺ γιὰ τὴν νίκη σου κι' ὁ Βασιλεὺς ἱχάρεθ,
χαῖρε ποὺ τὸν ἐτρόμαξες μὲ τὰς δεδηλωμένας,
χαῖρε ποὺ δύσκολα μὲ σὶ παιζογελᾶς καθένας,
χαῖρε ποὺ κι' ἄλλο μελετᾶ ταξιδιὶ μακρυνὸ
καὶ μισοχειμωνιάτικο καὶ καλοκαιρινό,
χαῖρε ποὺ κι' ὁ Διαδόχος σκοπεῖ νὰ μᾶς φύγῃ,
χαῖρε ποὺ νῆο 'σκάρωσι τῆς Ἀλεπούς κυνήγι,
χαῖρε ποὺ πάλιν μερικοὶ γι' αὐτὴν θὰ παλαδῶσουν,
χαῖρε ποὺ σκόνης σύννεφα θὰ μᾶς ἀποστραβώσουν,
χαῖρε ποὺ μὲ ξανάρχεται ἡ πρώτη ἀναγούλα,
χαῖρε κλεινὴ κι' ἀνύμφευτε τοῦ Παλατιοῦ μπαμπούλα.»

Σῶσε τὸ γένος τῶν Ρωμῶν παντοτρόπως θέλων
καὶ ἐπατάσῃς παντελῶς καὶ τώρα καὶ 'στὸ μέλλον,
Σωτήρ ἐκλήθης ἀληθὴς ἡ καὶ Σωτήρ ἄλλος
καὶ πάντες Ἀλληλούϊα σου ψάλλομεν ἱκέτως.

Τόσους Κωμῶντες Βουλῆς καὶ Στάμματος ἔφωξε
καὶ μὲ θεῖον ὑπόσχεσαι πᾶς θὰ μὲς ἐκουφάνῃς,
τὴν δὲ ἀκαταπόνη σου τιμῶντες τὴν κλεινὴν
μὲ τῶν προσηγοριῶν τοιαῦτα προσηγορίων :
«χαῖρε ποὺ μαγειρεύματα εὐλογοῦντες παντοῖα,
χαῖρε ποὺ τῶν εἰς ταῦτο ἐντέχνως καθίσταται,
χαῖρε ὁποῦ τὸν περισσεύμα καὶ τὸν λιμὸν ἐγγύνει,
χαῖρε ὁποῦ φῶραν κλαστικὴν μὲ ὑπασπύρι μίγνυς,
χαῖρε ποὺ κατορθώματα, δακρυοστεφανωμένα
θα χαράξωμεν ἐπὶ λευκοῦ Πεντακλῆτος λίθου,
χαῖρε ποὺ κι' ἄλλοι Ἀλῆποι δὲν εἰσὶν ἄνθρωποι,
χαῖρε ποὺ ἀπαινῶσι 'στὴ Βουλὴν σὰν Ἀλεπὸν τοῦ αἵλου,
χαῖρε ποὺ βλάπτει κεφαλὰς τριγύρω σου νὰ τρώσῃ
καὶ λήγῃ καὶ κεφαλὰ κι' ἱσχυρίσῃ οὐκ ἔχοντα,
χαῖρε ποὺ ἀποσπᾷ μουφλοζὴν εἰς τὸ ράχι,
χαῖρε ποὺ τῶν 'ἐκουφάσῃ καὶ τὴν ἀκτὴν πλάγι,
χαῖρε ποὺ τῶν μοναχῶν ἐλευθερὸν ὁ ἄλλος,
χαῖρε ποὺ τὸν Ὀκτώβριον θὰ τοὺς ξανακαλίσῃ,
χαῖρε ποὺ τοὺς 'ἐκλύσῃ κι' ἄλλὰ κερὰ ὡς τότε,
χαῖρε ποὺ πᾶν νὰ ξύσουνε κοιλίας οἱ πατριῶται,

χαῖρε ποὺ τόσαις τὸ λευκὸν ἐγέννησε μουρμούραις,
χαῖρε ποὺ τὰσπρα κούτελα δὲν σκιαζοῦνται μουντζούραις,
χαῖρε δι' οὐ παρθενικὸς ἀπέμεινε δ' ἡ χάρτης,
χαῖρε ὁ σήμερον διειχθεὶς τῆς ἀπαρτίας μάρτυς,
χαῖρε ὁποῦ καταλεκεν μᾶς ἐτοιμαζέσαι φήμη,
χαῖρε ποὺ γύρω μᾶς πετοῦν ὀξυμοβόουσαι μέλισσαι,
χαῖρε ποὺ κι' ὁ Σιμόπουλος 'στοῦ λόγου τοῦ τὴν ρύμην
τὴν δοτικὴν τῶν Καλενδῶν Καλένσι τὴν ἐφίλλισε,
χαῖρε ποὺ πάσης μετρικῆς ἐξήντησα ρυθμόν,
χαῖρε κλεινὴ κι' ἀνύμφευτε γναφεὺ τῶν ἀριθμῶν.»

Ξένους καὶ πάλιν ἱλεγκτὰς ἂν ξανακουβαλήσῃς
ἐν θὰ φανῇ παράξενος μία τοιαύτη λύσις,
καὶ βλέποντες τὸ μέλλον μας λευκότερον χασὶ
εἰ πάντες Ἀλληλούϊα θὰ κράζομεν πρὸς σέ.

Ὅλος ὁ κόσμος ἔγινε καὶ πάλιν ἄνω κάτω
κι' ὁ Θόδωρος οὐρλιάζε κι' ὁ Ράλλης ἱμναῖοι,
μετάστασις δ' ἐγένετο τοῦ Κούστα τοπικῆ
καὶ ταῦτ' ἀνέκρουε πρὸς σὲ γλυκεῖα μουσικῇ :
«χαῖρε ποὺ σοῦ 'ἐλλόγησαν καὶ τὸν Δημητριάδη,
χαῖρε ὁποῦ τὸν Κούστα τῶν τὸν εἶχε 'στὸ σημαδί,
χαῖρε ποὺ τέτοιο 'ξαφνικὸ τοὺς 'χάλασε τὰ γούστα,
χαῖρε ποὺ κούστο 'κράτησες 'στὴ στρουγγα σου τὸν Κούστα,
χαῖρε ποὺ δὲν τὸ 'πρόσμενα, μηδὲ 'στὸν νῦν μου τῶχ,
χαῖρε ὁποῦ τὴν νίκη σου τὴν χρισωστέας 'στὴν Βόχα.»

χαίρε ποῦ σ' ἀπεκάλεσαν τῆς Βόχας ποτιστήρα,
χαίρε κλεινὲ κι' ἀνύμφευτε προστάτα καὶ Σωτήρα.»

Ῥυμος ἤτταται σήμερον πρὸ τῶν ποδῶν σου ἄπας,
σύ γάρ ὁ πρῶτος τσέλιγγας τῆς ψειρισμένης κάππας,
ἂν ψάλω δὲ πληθύν ὧδων ἰσάριθμον τῇ ψάμμῳ
θαρρῶ μὲν τρύπα ὅτ' οὐ νερὸ μὲ τοῦτο πῶς θά κάμω
οὐδὲν τελούμεν ἄξιον ὧν δέδωκας ἡμῖν,
ἐν τούτοις Ἀλληλούϊα βοῶμεν σοι κι' ἀμήν.

Φωτὸς λαμπάδα βλέπομεν φανεῖσαν τοῖς ἐν σκότει
καὶ τῶν φρενῶν ἐξέστημεν ἐπὶ τῷ γεγονότι,
τὸ φῶς τῆς γὰρ τοῦς Ἑλλήνας πρὸς γινῶσιν ὁδηγεῖ,
τοιαύτη δὲ τὸν φέροντα προσχαιρετὰ κραυγὴ:
«χαίρε ποῦ σ' τῆς λαμπάδος σου ξιπάζεται τὸ φέγγος
καθένας Φράγκος μασκαρᾶς καὶ Πίτσι Κακαρέγκος,
χαίρε ποῦ καὶ τὴν Τράπεζαν τὴν Ἑθνικὴν κτυπᾶς,
χαίρε ποῦ κάλπικο λεπτὸ δὲν βρίσκεις ὅπου πᾶς,
χαίρε ποῦ καθε Τράπεζα σὲ ξέρει κι' ἀπὸ πέρσιν,
χαίρε ποῦ μένουν ἄμπελοι σταφιδοφόροι χέρσοι,
χαίρε ποῦ στάσιν ἀπειλοῦν καμπόσοι σταφιδάδες,
χαίρε ποῦ καίουν ἀνταρτῶν παραδαρμένων δᾶδες,
χαίρε ποῦ λάμπουν δόρατα καὶ κράνη Δόν-Κισσῶτων,
χαίρε ποῦ θρῆνος ἀντηχεῖ κτηματιῶν ἀσώτων,
χαίρε ποῦ σὰν τὸν εἶχανε ἀλύπητα τὸν ἔωδευαν,
χαίρε ποῦ σὰν τοὺς ἔλεγαν γιὰ φτώχην μᾶς κορόιδευαν,
χαίρε ποῦ κλαῖνε σήμερα τὰ δικασκορπισμένα,
χαίρε ποῦ σώνει καὶ καλὰ φορτώθηκαν σὲ σένα,
χαίρε ποῦ πᾶσα μαίνεται σταφιδοφόρος κώμη,
χαίρε ποῦ δὲν σοῦ τόνιζα χαιρετισμούς ἀκόμη,
χαίρε ποῦ τὸ λησμόνησα καὶ νὰ μὲ συγχωρήσης,
χαίρε ποῦ δὲν εὐκαίρησα μὲ τὰς παρούσας κρίσεις,
χαίρε ποῦ φόρτωμα βαστᾶς κερμάτων νικελίνων,
χαίρε κλεινὲ κι' ἀνύμφευτε Σωτήρα τῶν Ἑλλήνων.»

Χάριν ζητῶν παντοειδῶν κι' ἀρχαίων ὀφλημάτων
ὁ Κίσις ὁ περίπυστος καὶ μέγας λαοσώτης
ἔσχισε τὰ συμβόλαια τῶν δανεικῶν χρημάτων
κι' ἀπέμεινε τῆς Μιχαλοῦς παντοτεινὸς χρεώτης
κι' ἐτήρησε τῆς ράτσας μας τὸ κλέος ἀναλλοίωτον,
ὅτι περ Ἀλληλούϊα θ' ἀκούη ἀτελείωτον.

ἄλλοι κερμαίνοντα καὶ πᾶσι καὶ ράνταις
μὲ τούτους τοὺς χαιρετισμούς γεραίρομέν σε πάντες
«χαίρε ὁ μέλλων ἀνδριάς, τὸ μάρμαρον κι' ὁ γύφος,
χαίρε τὸ δυσανάβκτον τῆς ἀπαρτίας ὕψος,
χαίρε τὸ δυσθεώρητον τῆς ρητορείας βάθος,
χαίρε ὁ τοῦ Συντάγματος οὐρανογεῖτων Ἀθῶς,
χαίρε τὸ μάννα τοῦρανοῦ κι' ἡ γῆ τῶν Χαναναίων,
χαίρε ὁ ποῦ φαλήρισε κι' ὁ Δῆμος Ἀθηναίων,
χαίρε ποῦ σοῦ φορτόνεται κι' ὁ κύριος Μελάς,
χαίρε ὁ ποῦ κι' ὁ Δήμαρχος μᾶς ἐγίνε μεπελάς,
χαίρε ποῦ μὲ παραίτησιν μᾶς ξαναφοβερίζει,
χαίρε ποῦ τὸν ἀφέντη του ὁ σκύλος δὲν γνωρίζει,
χαίρε ὁ ποῦ κι' οἱ Σύμβουλοι παραίτησιν γρυλλίζουν,
χαίρε ὁ ποῦ τὸν Δήμαρχον κι' ἐκεῖν ὑποδαυλίζουν,
χαίρε ὁ ποῦ προώρισται κι' ὁ Δῆμος νὰ ψοφήσῃ,
χαίρε ὁ ποῦ ἔξφορσκωσε καὶ τοῦτο τὸ μπζλόνι.

χαίρε ὁ ποῦ κι' ὁ Δήμαρχος τὸν Δῆμον ἂν ἀφήσῃ
θὰ χάσ' ἡ Πόλι μαλαμμα κι' ἡ Βενετὰ βελόνι,
χαίρε ποῦ τώρα γρήγορα θὰ σβύσῃ καὶ τὸ Γκάζι,
χαίρε ποῦ μὲ τὸ σβύσιμο θὰ γίνῃ τόσο χάξι,
χαίρε ποῦ καὶ τῆς πόλεως τὸ φῶς θὰ μουφλουξέψῃ,
χαίρε ποῦ μὲ τὸ σκότος μας ὁ κόσμος θὰ χαζέψῃ,
χαίρε ποῦ τόσοι θὰ ῥωτοῦν φιλέλληνες σκαρταδοὶ
γιατὶ τῶν φώτων ἡ κοιτὶς εὐρέθη ὅτ' οὐ σκοτάδι,
χαίρε ποῦ θ' ἀπαντήσωμεν μὲ λύγισμα τῆς μέσης
πῶς ὁ Ρωμηὸς ἀρέσκειται πολὺ ὅτ' ἀντιθέσεις,
χαίρε ποῦ μὴτε τοῦ φωτός δὲν μᾶς τρομάξ' ἡ κρίσις,
χαίρε ποῦ τὰ κακάρωτε κι' ὁ Πειραιῶς-Λαρίσης,
χαίρε ποῦ παραγρίεψαν ἐργάται νηστικοί,
χαίρε ποῦ Σκακακῆδες ἐστάλησαν ἐκεῖ,
χαίρε ποῦ βρέθηκα κι' ἐγὼ ὅτ' ἐν τὴν τόσῃν καταγίδῃ
νὰ τελειῶν τοῦ Ρωμηοῦ τὴν δεκαετηρίδα,
χαίρε ποῦ μᾶς κατέκλυσε πνευματικὴ πληθώρα,
χαίρε ποῦ τάχασα κι' ἐγὼ καὶ περιμένω δῶρα,
χαίρε ποῦ φάσκελα πολλὰ καὶ μούντζαις μοῦ μυρίζουν
ἀπ' ὅσους δὲν μ' ἐγνώρισαν κι' ἀπ' ὅσους μὲ γνωρίζουν,
χαίρε ποῦ πανηγύρεων μᾶς καρτεροῦν ἡμέραι,
χαίρε καὶ τρεῖς ἀντίχαιρε καὶ κόντρα ξαναχαίρε,
χαίρε ποῦ δρόμους τρέχουμε ἀνάντεϊς καὶ κατάντεϊς,
χαίρε ποῦ κάποιος ἐρχεται σπουδαῖος νοομάντεϊς,
χαίρε ποῦ κι' ἄλλαις κανονιαῖς ὁ Πίικμαν προφητεύει,
χαίρε ποῦ δίχως νὰ τὸ πῇ καθένας τὸ μαυτεῖται,
χαίρε ποῦ τρώμε σίδερα καὶ δὲν μᾶς κάνουν ζᾶφτι,
χαίρε τῆς Ψωροκώστενας παππᾶ καὶ νεκροθάφτη.»

Λόρδε σύ πανύμνητε, ὁ πᾶσαν γῆν κινήσας,
τὸν λόγον δὲ τὸν κάλλιστον τῆς μπόμπας ἐκφωνήσας,
δεξάμενος μετὰ χαρᾶς τὴν προσφορὰν ἡμῶν
ρῦς ἐξ ὑποχρεώσεων κι' ἀχρείων πληρωμῶν
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς μέλλοντας καθῶς καὶ τοὺς παρόντες,
τοὺς Ἀλληλούϊα πρὸς σὲ μὲ συντριβὴν βοῶντας.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

Μᾶς ἦλθε καὶ μᾶς ἔφυγε ὁ Λάμπρος Ἐνυάλης,
Προξενικὸς διερχόμενος μὲ συγγραφέντος φόντα,
κι' ἐξετασθεῖς τὴν Νομικὴν ἀξίως πρὸς τοὺς ἄλλους
ἀπέκτισε πολὺ τιμὰ Προξενικὰ προσόντα,
καὶ χαίροντες ἐπεύχονταί ἀπὸ καρδίας ὅλοι
νὰ χαίρεταισαν Προξένον ἐν τῇ Φιλιππουπόλει
φίλον ἀρχαῖον ἡμερῶν μ' αἰσθημάτων γενναῖα,
πρόδου δὲ καὶ δράσεως σφριγνῶντα σκαπανεῖα.

Σὺ στίς χορὸς Ἑγγλέζικος ἐβόηκε τελευταῖος,
μυστικωτάτῃ συνθεσὶ τῆς Ἑλλῆς Ἀριστίας,
καὶ τὸ κοινὸν πρὸς ἀγορὰν ἀντὶ δραχμῆς καλεῖται,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, εἰς τοῦ Νταβῶρ πωλείται.
Τὸ δ' ἄριστον αὐτὸ Σὺ στίς κι' ὡς πᾶς νὰ τὴν ἔχῃ
αὐτὸ λοιπὸν νὰ πάρῃτε κι' ἄλλο νὰ τὴν γυρεύετε.

Ἡ Κόλασις τοῦ Ἀντὶ τῆς ποῦ θὰ τρομάξ' ἡ πόλις,
ἐκδίδει Ζανουδάκης ὁ καὶ βιβλιοπωλῆς,
τὴν αὐρίαν ὅσους δρόμους τὸ πρῶτον τεύχος βγαίνει
κι' ἀπὸ τοὺς διαβάτας ἀνάρπαστον θὰ γένῃ.

Ἄν θέλῃς ἔργον ὄντως φιλόμουσον νὰ κάμῃς
τὸν Ἰλίσσον ἀμείως τοῦ Κουρτεῖλη συνδράμῃς,
ποῦ τακτικὰ θὰ βγαῖν κατὰ ἑνὸς καὶ ἑνὸς
μὲ τεχνικὰ εἰκόνες καὶ χάριν θελακτικὴν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοντινὸς πολὺς.